సెరిబ్రల్ సినేమియా

"స్పాట్ ఐరిష్ షాట్ అన్నాడండి. విచ్చు రూపాయట. ముసక వెన్నెల్లో రోడ్డుమీద మెరిసిందట. తల కుడికీ ఎడమకీ 'పాన్' చేశాడట. లాంగ్ షాట్‌లో స్తబ్ధంగా ఉన్న ప్రకృతి. వణికే చేతుల్తో ముందుకు వంగాడట..." అన్నాడు శంకరం.

అభివర్ణన వింటున్న ఇంటాయన విశ్వనాథంగారు విరగబడి నవ్వాడు. "వణికే చేతుల్తో వంగడం ఏమిటోయ్" అన్నాడు.

"మీ రిలా హేళనచేయడం భావ్యం కాదండి. జ్వరంతో ఉన్నాడు కాబట్టి, మీకు వైద్యం తెలుసు కాబట్టి మందేమన్నా ఇస్తారని మీకు మనవి చేశాను" అన్నాడు శంకరం తాపీగా.

"పాయింటే అనుకో. కాని, నాకూ మనసు బాధగా వుంది. అద్దేమన్నా ఇస్తాడేమోనని చాలా రోజుల్నించి చూస్తున్నాను."

"ఇప్పుడు అద్దె అడిగితే నేనేం చెప్పలేనండి. అతనికి ఒంటి మీద స్పృహలేదాయె. అలా కలవరిస్తున్నాడాయె."

"అది కూడా పాయింటే. అయినా మందివ్వడానికి, బోర్డు కట్టినా నేను వైద్యం చెయ్యటం లేదోయ్. అయినా కాకపోయినా సెరిబ్రల్ సినేమియాకి మందులేదు. ఈ కేసులు నాకేం కొత్తకాదు. ఈ గదిలో అద్దెకున్న 'సినీమానియాక్'లలో ఇతను నాలుగోవాడు. రేపు జ్వరం తగ్గగానే గది కాళీచేసి వెళ్ళమను. అద్దె కట్టక్కర్లేదు" అంటూ విశ్వనాథంగారు లోపలికి వెళ్లిపోయారు.

"ఏవండోయ్, మాట" అన్నాడు శంకరం.

"ఏవండీ?"

"ఇతను మీ యింట్లో ఎన్నాళ్లనించి అద్దె కుంటున్నాడు?"

"నాలుగు నెలలు, రెణ్ణెల్ల అద్దె బకాయి."

"మీ రన్నట్లు, పాయింటే. అయితే ఇంకో పాయింటు కూడా వినండి. ఇతను నాకు మావయ్యకొడుకేమీ కాదు. ప్రాణమిత్రుడూ కాదు. ఒకరోజు పరిచయం అంతే," అన్నాడు శంకరం.

"అయితే ఏమంటావు?"

"ఏం లేదు. అంతే" అంటూ గదిలో గ్లాసు తీసుకుని కాఫీ తేవడానికి వెళ్లిపోయాడు శంకరం.

"పాయింటేస్మి" అనుకున్నాడు ఇంటాయన విశ్వనాథంగారు సాలోచనగా.

శంకరం కాఫీపట్టుకు తిరిగి వచ్చేసరికి గదిలో ఆనందరావు లేడు.

ఇంటాయన ముసిముసినవ్వులు నవ్వుతూ నించున్నాడు.

"ఇప్పుడే, రెండు నిముషాలైంది వెళ్ళి" అన్నాడాయన.

"ఎలా వెళ్లాడు జ్వరంతో" అన్నాడు శంకరం విస్తుపోయి.

"ఎలా వెళ్లాడు? డిస్టెంట్ లాంగ్ షాట్‌లో కాబోలు."

శంకరం మొహం ముడుచుకున్నాడు.

"అతని గురించి మీరు నాతో పరాచికాలాడటం బాగుండ లేదండి. జ్వరంతో తూలుతూవస్తుంటే చూచి, ఇక్కడ దిగబెట్టడానికి వచ్చాను అంతే" అన్నాడు శంకరం.

"జ్వరం ఎక్కడుంది. అతన్ని పీడించేది సినేరియాటిస్. అంటే సెరిబ్రల్ సినేమియాలో ఒకరకం జబ్బు. ఊహు సినేరియోలు రాసెయ్యాలని ఉబలాటం అన్నమాట. సాయంత్రమే పెద్ద 'ఛాన్సు' తప్పిపోయి షాక్ తిన్నాట్ట. అదీ సంగతి. అందుకని, నేను కాస్త కాఫీ పట్టించి, కాసిని ఆశలు తినిపించాను. ఝూంమని లేచి, మళ్లీ వేటకెళ్ళిపోయాడు."

"రాత్రిపూటా?"

"లేడికి లేచిందే పరుగు. కోలుకుంటాడని నేను కాస్త ఆశపెట్టాను. నాకు తెలిసిన ఒక సినిమా అయనికి రికమెండేషన్ రాసిచ్చాను. ఆ ఉత్తరం పట్టుకు ఝూంమని వెళ్ళాడు."

"మీరు చాలా మంచివారండి" అన్నాడు శంకరం.

"పాయింటే... ఎటొచ్చీ మనమందరం మరిచిపోతాం ఆ సంగతి, అంజనేయుడు వంటివాళ్లం" అన్నాడు ఇంటాయన.

☆ ☆ ☆

ఆనందరావు హుషారుమీద ఎక్కి సరాసరి స్టూడియో గేటు దాకా మూడు మైళ్ళూ నిరాఘాటంగా వెళ్ళిపోయాడు. అక్కడ ఠాప్‌మని ఆగిపోయాడు.

కబంధహస్తం వంటిది అడ్డుపడింది. ఉత్తరక్షణంలో గూర్ఖావాడి కఠిన వదనం కనబడింది, గర్జించింది.

"క్లోజప్ కట్" అనుకున్నాడు ఆనందరావు, క్షణంలో సగంలో ఆ సన్నివేశానికి సినేరియా ఊహిస్తూ.

తన హుషారు, ఆశలూ సర్వం కట్ అయిపోయాయి.

జేబులో ఉత్తరం తీసి, చూపించి, తెలుగుభాషలో సంగతి అంతా చెప్పి; 'హై' అన్నాడు చివర.

ఆనందరావు భాషా వైదుష్యానికి గూర్ఖా ముగ్ధుడు కాలేదు; సరిగదా వాడిభాషలో అజ్ఞవంటి పొడిముక్కలు రెండన్నాడు. అంతలోనే కారేదో ఎక్కణ్ణించో వచ్చింది.

'హరో' అంటూ పక్కకి నెట్టి గేటు తీసి సలాం కొట్టాడు. కారులోని తార ఆనందరావుని చూచీ చూడనట్టుగా చూసి, నవ్వీ నవ్వనట్టుగా నవ్వుకుంది. కారు వెళ్లిపోయింది. ఆనందరావు పేకమేడ కూలిపోయింది. అతడు తొడుక్కున్న ఆశలచొక్కా పిగిలి చిరిగిపోయింది. తాను వ్రాయబోయే కథతో ఎవరో తియ్యబోయే చిత్రంలో ఆ తారే హీరోయిన్ కావాలని కోరుకుంటున్నాడు. పదిరోజులు ఆవిడ ఇంటి చుట్టూ తిరిగి, ఒకరోజు ఎలాగో దర్శనం సంపాదించి ఆ ముక్క ఆవిడతోనే చెప్పి వచ్చాడు.

నవ్వింది.

'చాలా అందంగా' అనుకున్నాడు ఆనందరావు. పూర్వాశ్రమంలో చదివిన సినిమాపత్రికల విజ్ఞానం జ్ఞాపకం వచ్చింది. కాఫీయా టీయా ఓవల్టీనా హార్లిక్సా అని అడుగుతుందని అనుకుంటూ, యేం జవాబివ్వాలో ఆలోచించుకుంటూ ఉండగా 'వస్తా, పనుంది' అని లేచి వెళ్ళిపోయింది.

"మరే! కాదుమరీ, పాపం" అనుకున్నాడు ఆనందరావు.

ఇవాళ తనని చూచి పలకరించలేదు. పైగా, ఆవిడ యెదుట పరాభవం జరిగిపోయింది. నాకానికి బయల్దేరిన నక్క అనుకుంటుంది కాబోలు. కథ, సినేరియో, పాటలు రాయడంలో, తనకున్న ప్రతిభ; నటనలో, డైరెక్షన్‌లో తన సామర్థ్యం గురించి తనకున్న ఆత్మవిశ్వాసం సంగతి ఆవిడకి పిసరంత కూడా తెలియదు గదా!

ఆనందరావుకి ఏడుపొచ్చింది, గూర్ఖావాడిమీద, గేటుమీద, కారుమీద, అందులో తారమీద, ప్రతిభకన్న డబ్బుకి ప్రాధాన్యమిచ్చే ఈ ప్రపంచం మీదా భారీయెత్తున కోపం వచ్చింది. ఇందరి నిర్లక్ష్యానికి నిర్దయకూ గురి అయిన ఆనందరావు అనే భావి 'ఫలానా' మీద జాలి కలిగింది. తక్షణం సినేరియో ఊహించాడు.

"క్రేన్ షాట్. స్టూడియో గేటు. అవతల కళ్ళకు గంతలు కట్టుకున్న నటీ నటులూ, డైరెక్టర్‌లూ, ప్రొడ్యూసర్‌లూ, పనికిరానివాళ్ళూ, అడ్డమైనవాళ్ళూ తిరుగుతూ ఉంటారు. గేటు ఇవతల సిద్ధహస్తుడు, ప్రస్తుతానికి 'మసిపూసిన మాణిక్యం' అయిన ఆనందరావు నిలబడి వుంటాడు. గూర్ఖావాడు గెంటివేస్తూ పోతాడు. కట్... లాంగ్ షాట్‌లో ఆనందరావు... తలచుట్టూ విష్ణుచక్రం. క్రమంగా ఫేడౌట్."

బ్రహ్మాండంగా ఉంటుందనుకున్నాడు ఆనందరావు. అనుకొని, గిర్రున వెనక్కి తిరిగి గబగబ సందు చివరకి వెళ్ళి కాఫీ హోటల్లో మూల కూర్చున్నాడు నీరసంగా.

సర్వరు పలకరించాడు.

పరాభవాన్ని నెమరువేస్తున్న ఆనందరావు 'హుఁ' అన్నాడు.

హుఁ అంటే ఏమిటో సర్వేశ్వరరావుకి బోధపడలేదు. ఆ సంగతే చెప్పాడు.

"కాఫీ" అన్నాడు ఆనందరావు, మేలుకొని. మళ్లా వెంటనే వాలిపోయాడు బల్లమీదకి, మత్తుగా.

మత్తుగానే ఇంకా ఆలోచిస్తున్నాడు ఆనందరావు...

...ఇవాళ స్టూడియో గేటు దగ్గర పరాభవం పొందిన ఆనందరావు ఒకానొక రోజున సుప్రసిద్ధ ఫలానా అవుతాడు. ఈనాడు తనని గుర్తించని తార ఆనాడు హీరోయిన్‌గా బుక్ అవుతుంది.

"మిమ్మల్ని ఎక్కడో చూసినట్లు గుర్తు సార్" అంటుంది సెట్ మీద కొచ్చాక. డైరెక్టర్ ఆనందరావు మందహాసం చేస్తాడు.

"195 డాష్ సంవత్సరం ఫలానా నెల ఇన్నో తేదీన ముసురుగా ఉన్న వేళ మీరు కారులో స్టూడియోకి వెళ్తూ వుండగా గేటులో మాసిన బట్టలు వేసుకున్న ఒక ఆసామిని గూర్ఖా 'హరో' అని డబాయిస్తున్నాడు. ఆనాటి అవమానితుణ్ణే మీరు చూసీ చూడనట్టు, నవ్వీ నవ్వనట్టు..."

"కాఫీ సాపడు సార్" అన్నాడు సర్వరు.

ఆనందం అదిరిపడి మేలుకొని ఇకిలించాడు.

కాఫీ చల్లారుస్తున్నాడు సుప్రసిద్ధ సినీ హీరో 'ఆనంద్.'

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?" అన్నాడు పెద్ద ప్రొడ్యూసరు.

"కాలచక్రం... 195 డాష్ నెలా ఫలానా తేదీన ఇన్ని గంటలకు సినేరియోదస్త్రం చేత బట్టుకొని, ఒక స్టూడియో గేటులో నిలిచి పరాభవం పొందిన ఆనందరావు... ఈనాడు బాక్సా..."

"మురుపో, అప్పనే, ఆండవా" అంటూ లేచాడు ఆనందం ప్రక్క కుర్చీలో కూర్చున్న ఎవడో.

ఆనందరావు మేలుకుంటున్నాడు... కాజాలని రచయితగా, దర్శకుడుగా, కెమెరామెన్‌గా, ఎవడుపడితే వాడుగా!

బయట వాన పడుతోంది. ముసురుపట్టింది. ఆనందరావు కాఫీ గడగడ తాగేసి సిగరెట్టు ముట్టించాడు.

కాదలచుకున్న హీరో ఎవరో కాఫీ తాగి పోతూపోతూ ఆనందాన్ని చూసి సలాం కొట్టిపోయాడు.

"ప్రమాదో ధీమతామపి" అనుకున్నాడు ఆనందరావు. 'చప్ నోరుముయ్' అని వెంటనే అనుకున్నాడు. అతను తనకి పొరబాటున సలాం కొట్టలేదు. ఏ డైరెక్టరుతోనో, ప్రొడ్యూసరుతోనో చూసి వుండాలి. తనంటే పడిచచ్చే వరహాలు లేడూ?

ఎందుకు లేడు? బోలెడున్నాడు. లావుగా, ఆరడగుల రెండు అంగుళాల ఎత్తున...

అంతలో వరహాలు లోపలికొచ్చాడు. రొప్పుకుంటూ. "దండం బాబూ" అన్నాడు.

సినిమావాళ్లంతా ఆనందం చెబితే వింటారని వరహాలు నమ్మకం, వరహాలు దగ్గరున్నప్పుడు ఆనందానికీ అదే నమ్మకం.

"రావోయ్ వరహాలూ" అన్నాడు ఆనందం.

వరహాలు వచ్చాడు.

"షూటింగు కెల్తారా బాబూ? ఇయ్యాల జైలు షూటింగంట" అన్నాడు.

"మరే, వెళ్లాలోయ్, ఇవాళ సినేరియోని ఓ ప్రొడ్యూసరు చూస్తానన్నాడు. తీరిక చేసుకు వస్తానన్నాను" అన్నాడు ఆనందరావు హుందాగా.

"మరింకేటి? ఎల్దారి. నెగండి. నా కేయ్యాల ఎలాగేనా రాడే యేసం ఇప్పించాల."

"నీ దగ్గిర డబ్బెంతుంది చెప్పు. ఆ గూర్ఖావాడికి కాస్త పారెయ్యాలి, పిల్లలవాడు, నాలుగుసార్లడిగాడు" అన్నాడు ఆనందం గబుక్కున.

"ఏం లేదు బాబూ, మా సిట్టి ఇంకా పంపలేదు. బేడ్డబ్బులుంటే ఈడకి నడిసొచ్చా" అన్నాడు వరహాలు. ఆనందం నవ్వాడు.

ఇద్దరూ బయల్దేరారు. వచ్చే కార్లు పోయే కార్లూ, చూసే పెద్దలూ, చూడని పెద్దలూ, చూడలేని పెద్దలూను. ఆనందానికి ఒళ్ళు చచ్చిపోయినట్లయింది, తను అలా రోడ్డునపడి నడుస్తున్నందుకు. రోజూ నడుస్తున్నా, ఏ రోజు కారోజే ఒళ్లు చచ్చిపోయినట్లవుతూ ఉంటుంది అతనికి.

"బాబూ" అన్నాడు వరహాలు.

"ఏం?"

"ఇయాల పొద్దుటేల మా ఇంటికాడ పిచ్చర్ కంపెనీకెల్లానండి. అంతవరకు ఇత్తానిత్తానని ఇయ్యాల ఎగేసి, నేదన్నారండి. ఆడిమాట నమ్మి, నేను మా సిట్టికి ఉత్తరం రాసేసినాను."

"ఈ సినిమా వాళ్ళంతా ఇంతేనోయ్, మాట నిలకడ లేదు ఒకడికీ. నా సంగతి చూడూ" అన్నాడు ఆనందరావు.

ఆనందరావు సంగతి అచ్చ తెలుగులో చెప్పాలంటే లాటరీ కొట్టడం. అతను శాంపుల్ సినేరియోలు రాస్తాడు. ఎవర్నో అడుగుతాడు. వాడు చూస్తానంటాడు. చూడడు. చూసే అర్హత కలిగిన రోజున, 'ఎవడేనా కథ రాస్తాడు కాని, ఆలూ చూలూలేకుండా సినేరియో రాయట మేమిటండీ? పొండి, మీరు బొత్తిగా అన్యాయమండీ" అంటాడు.

నిజానికి ఆనందరావు కొత్తలో వేషాలు సంపాదించడానికి ప్రయత్నించాడు. అది కలిసిరాక, అసిస్టెంటు డైరెక్టరు అవుదామని ఆశపడ్డాడు. రద్దీ ఎక్కువ. టెక్నికల్ సైడు "ట్రై" చేశాడు. అంబ పలకలేదు. అదీ ఇదీ అన్నాడు ఏదీ సాగిరాలేదు. చివరికి "సిన్మా కథలు" రాయడానికి సిద్ధపడ్డాడు. నాలుగైదు రకాల హీరో పాత్రలూ, వాటికి వ్యతిరేక లక్షణాలుండే హీరోయిన్ పాత్రలూ, విలన్, హాస్యగాళ్ల, వాళ్ల ప్రియురాళ్ల వేషాల లిస్టు రాసుకున్నాడు. ఒక్క బిగిని డజను కథలు రాసుకుని సంచిలో వేసుకుని, సరికొత్త ఆశల చొక్కా ధరించి, గొప్పవాళ్ళ తొలిచరిత్రలను స్మరించి, సిగ్గూ, లజ్జా విస్మరించి జైత్రయాత్రకు బయల్దేరాడు.

'కాదు', 'ఒద్దు' 'నా దగ్గర కొల్లలున్నాయి', 'కొత్తరకం కావాలి', 'ఆయన ఇంట్లోలేరు.' 'వారికి తీరికలేదు', 'చేతికి డబ్బువస్తే, సినిమా తీస్తే చూస్తాం' వంటి జవాబులు ఎదురయ్యాయి. ఈ కథ పాతదే. ఇది నాకు తెలుసు. డైరెక్టరు బావమరిదికి బాగులేదు. అయినా కాకపోయినా కథ ఒకడు రాయడమేమిటి? నలుగురం కలసి తయారుచేస్తాం. హీరో అభిప్రాయం, హీరోయిన్ అభీష్టం చూస్తాం. నువ్వేం శరత్‌బాబువా, షేక్స్పియర్‌వా? అయినా వాళ్లకే దిక్కులేదు.

నా మాట విని సినేరియో తయారు చెయ్యి. అది చేతనయితే హాయి. వీలైతే రకరకాల పాటలు రాయి. రెడీమేడ్ సినేరియాలైతే కంటి కానుతాయి. నలుగురూ కలసి చంపడానికి నీదన్న కథలేదు కాబట్టే ప్రాణానికి హాయి.

...ఇదిగో ఇలా చూడు. నా మాట విని బాగుపడు. సాధ్యమైనంత నిరాశపడు. ఝామ్మని ఇంటికి నడు..."

ఆనందరావు నిరాశపడలేదు. ఇంటికి నడవలేదు. పాయింటేస్మి అనుకున్నాడు. పెద్దల అడుగుజాడల్లో బయల్దేరాడు. ప్రాబ్లెం, సొల్యూషన్ మూడు ముక్కలు రాసేసి, క్షణంలో ఎవరికైనా తెలిసేలా మూడున్నర ముక్కల్లో కథ రాసుకున్నాడు. దీనికి సినేరియోలు దస్తాలకొద్దీ ఉత్పత్తి చేశాడు.

ఈ వ్యవసాయాచరణ సాగిస్తున్నంతకాలం అతనికి జరుగుబాటు ఎలా పొసగిందో అతనికి తెలియదు. తరుచుగానే భోజనం వంటేది చేస్తూ ఉండేవాడు. ముప్పూటలా ఆశలు మాత్రం సుష్టుగా పీకమొయ్యా భోంచేసేవాడు. బస్సుకి డబ్బు లేనప్పుడల్లా ఊహలెక్కి సవారి చేసేవాడు. పరాభవం పొందినపుడల్లా వరహాలుని కసిరికొట్టి ఓదార్చుకునేవాడు....

"వరహాలూ, అదీ కథ, చూశావుగా నా సంగతి? సంచి నిండా కాగితాలు, వాటినిండా మనుషులు. రకరకాలవాళ్లు, దుర్మార్గులు, మంచివాళ్లు, అందగాళ్లు, అమాయకులు, చాణక్యులు, చంద్రగుప్తులు, నాగేశ్వరరావులు, రామారావులు, రంగారావులు, రేలంగి వెంకట్రామయ్యలూ, వాళ్లమీద నా ఆశలూ, వాటిమీద సౌధాలూనూ..."

"మరి నా మీద రాయలే దేమిటి? నేను లేనా అందులో?" అన్నాడు వరహాలు.

ఆనందరావు పకపక నవ్వాడు. "సారీ, నువ్వులేవు వరహాలూ. నేను సృష్టించిన పాత్రలన్నీ హీరో హీరోయిన్ మొదలైన పెద్ద తరహావి, కథలు అమ్మచూపినపుడు ఇవే ముఖ్యం అన్నమాట. నీవంటి చిన్న చిన్న పాత్రలు తరువాత ఎక్కిస్తాం అన్నమాట" అన్నాడు.

"నేను పెద్ద ఏసాలు ఎయ్యలేనంటావా? అసలు అట్టాంటియి మనకు దొరకవా?" అన్నాడు వరహాలు బిక్కమొహం పెట్టి.

"ఛ ఛ! అలా బెంగెట్టుకుని అంతలోనే అలా అయిపోతే ఎలా? నే చెప్పలే... ముందర చిన్న చిన్న వేషాలు వేస్తారు. ఎవరయినా సరే, ఎంత పెద్ద యాక్టరేనా సరే నన్నమాట. ముందర చిన్న ఎక్స్ట్రావేషాలు కట్టాల్సిందే. నీవంటివాళ్లున్నారనుకో..."

"ఉంటే ఏటవుద్ది?"

"చూడు వరహాలు, నువ్వు ముందర బాసా మాట్లాడ్డం నేర్చుకోవాలి. ఏటవుద్ది అనకూడదు. ఏమవుతుంది అనాలి. అలా అంటేనే సినిమాలో ఛాన్సు."

"పోవయ్యా నువ్వు మరీని. సినిమాలో అయితే మాత్రం రౌడీలు ఏటవుద్ది అనకుండా పెద్ద బాస మాట్లాడితే ఏటవుద్ది? రసాబాసం అవుద్ది – నేసేస్... ఈడు అసలు రౌడీయే కాదు. ఏసం ఏశాడు ఏసం అంటారు" అన్నాడు వరహాలు.

'నమస్కారమండి' అన్నాడు ఆనందరావు దూసుకుపోయిన కారుని చూసి మందహాసం చేస్తూ.

"ఏ టది?" అన్నాడు వరహాలు.

"ఎవరో నాకు తెలిసిన డైరెక్టరులే."

అంటూ, ఆగి కాస్త దర్జాగా సిగరెట్టు తీసి ముట్టించాడు ఆనందం. వరహాలు దిగాలుగా నిలబడ్డాడు.

"చూడు వరహాలు! అలా దిగులుగా ఉండకు. నువ్వు అమాంతం ఎలా గొప్పవాడి వవుతావో చెప్పనా?"

"చెప్పండి మరి."

"నువ్వు ఎక్స్ట్రా వేషం వేశావనుకో. ఓ సినిమాలో హీరో ఏడుస్తూ గంభీరంగా పెద్ద డైలాగు చెబుతూ ఉన్నపుడు, నీ వంటి వాళ్లంతా గుంపుగా చుట్టూ ఉంటారు. హీరో యాక్షన్‌కి నువు రియాక్షన్ చూపిస్తావు, నీకు తెలియకుండానే. తరువాత ఏ డైరెక్టరో, ప్రొడ్యూసరో ఆ సినిమా చూస్తూ ఉంటే, నీ మీద దృష్టిపడుతుంది. 'ఆ లావుపాటి అతను ఎవరు చెప్మా, డైలాగు లేకపోయినా అంత చక్కగా నటిస్తున్నాడు' అనుకొంటాడు. వరహాలూ, దాన్నే స్టీలింగ్ ద సీన్ అంటారు. అప్పు డేమవుతుందో తెలుసా? క్షణాల మీద టెలిఫోను మీద అంచీల మీద వాకబు చేసేస్తాడు. నిన్ను బుక్ చేస్తాడు. అంతే. అదే మొదలు. నెల తిరిగేసరికి నువు పెద్దస్టార్‌వి అయిపోతావు. అప్పుడు నిన్ను చూసి కథలు రాస్తారన్నమాట" అన్నాడు.

"అప్పుడు రౌడీ యేసాలు యెయ్యచ్చు గదా"? అన్నాడు వరహాలు హుషారుగా.

"ఒక్క రౌడీ ఏమిటి, అడ్డమైన వెధవ్వేషాలూ వేసెయ్యొచ్చు. హీరో, విలన్, హాస్యగాడు వెయ్యచ్చు. నీకు సరదాగా ఉంటే, సాధించలేనా అనుకుంటే హీరోయిన్ గూడా వెయొచ్చు. నీ పలుకు వేదం అవుతుంది. నువ్వు బాక్సాఫీస్ పిచికవి అయినపుడు నీ మాటకి అడ్డెక్కడ, నీ కీర్తికి ఒడ్డెక్కడ...?"

వరహాలుకి ఇదేం నచ్చలేదు.

"అయ్యన్నీ నాకు తెల్దుగాని, నాకు రౌడీయేసం కావాల. రౌడీ అంటే మంచోడన్నమాట, ఒవరన్నా నలుగురు ఎదవ రౌడీలున్నా రనుకో, ఆ నాయాళ్లు ఓ పడుచు తిన్నంగ ఎల్తుంటే, దాన్ని అటకాయించి ఆపాల. యేదవేసాలేత్తా రనుకో, అప్పుడు ఓ మంచోడు - అసలు అణ్ణందరూ రౌడీ ఎదవ అనుకుంటూ ఉండాలన్నమాట... అప్పుడు ఆ మంచి రౌడీ ఏం సేత్తాడంటే-"

"తెలుసు లేవోయ్ - ఆ నలుగురిని పట్టుకు చావమోది, ఆ పిల్లని 'తల్లీ' అంటాడు, అంతేగా! ఎప్పుడూ ఉన్నదేగా మన పాట" అన్నాడు ఆనందం విసురుగా, విసుగ్గా.

వరహాలు చిన్న బుచ్చుకున్నాడు. "అలా కరవొత్తే నేనేటి సెప్పేది బాబూ? నేను అలాటి ఏసం ఏత్తే సూడాలని మా సిట్టికి మనసు. అందుకే గందా వచ్చింది" అన్నాడు.

ఆనందం మాటాడలేదు.

వరహాలు రెండుసార్లు పలకరించి, కోపం వచ్చిందని గ్రహించి నోరు మూసుకున్నాడు...

లావుగా పొడుగ్గా ఉన్న వరహాలూ, కాస్త బొద్దుగా ఓ మోస్తరు పొడుగా ఉన్న 'భవిష్యత్తులానా' ఆనందరావూ చెట్టాపట్టాలేసుకు స్టూడియో గేటు దగ్గర కొచ్చేసరికి, కాబోలనుకునే హాస్యగాడొకడు, పకాలున నవ్వి 'తేగా బద్దా' అని మళ్లీ పకాలున నవ్వాడు.

వరహాలు చిన్నబుచ్చుకున్నాడు. ఆనందరావు మాత్రం పట్టలేక, 'తొక్క' అన్నాడు ఆ హాస్యగాణ్ణి చూచి.

గేటవతల దూరాన ఓ జూనియర్ ప్రొడ్యూసరు కనబడ్డాడు. ఆయన్ని చూడగానే ఆనందానికి ప్రాణం లేచొచ్చింది. ఆనందరావు కథని సినిమా తీస్తానని, కథగా వీల్లేకపోతే, ఒక డాక్యుమెంటరీ అయినా తీసిపారేసి గవర్నమెంటు వాళ్లకి అమ్మిపారేస్తానని ఆయన బెదిరిస్తూ వచ్చాడు.

"నమస్కారం అండీ" అన్నాడు ఆనందం. అంటూనే, చొరవగా, గేటుదాటి లోపలకి ఎదురేగాడు. అతని వెంటనే వరహాలు చొచ్చుకెళ్లిపోయాడు.

"జూప్రా" గారు స్టూడియో రోడ్డు ప్రక్కన ఓ చెట్టుకింద ఉసూరు మన్నారు. శుభసూచకం అనుకున్నాడు. ఆనందరావు - ఆయన అగడం చూసి. అనుకోడం, తన కథ సంగతి అడగడం, ఆయన ప్రతిభ పొగడటం క్షణాలమీద జరిగిపోయాయి.

"ఆఁ, ఏమయ్యా నీ సొద? ఇపుడు కాదు నీ కథ" అన్నాడాయన విసుగ్గా.

ఆనందం అపార్థం చేసుకున్నాడు - పొగడ్డడోసు చాలలేదని.

తన దుస్థితి, ఆవేదన టెక్నీకలర్‌లో చిత్రించలేకపోయాననీ అనుకున్నాడు. అనుకుని మళ్లీ పుంజుకున్నాడు.

"అన్నీ విచిత్రమైన పాత్రలండి. విచిత్రమైన కాంబినేషన్ అండి. మంచి మెలోడ్రామా ఉందండి. మీరు తప్ప ఇంకోడు న్యాయం చెయ్యలేడు."

వరహాలుకి ఓపిక తగ్గుతోంది. అవతల వేషం పోతుందని బాధ.

"ఆనందం! ఎల్దాంరా?" అన్నాడు మెల్లిగా.

"ఉండవయ్యా, నువ్వూ నీ సొదాను!" అన్నాడానందం.

జూప్రా ఒక్కసారి మట్టుగిడసలా తన్నుకున్నాడు. ఉత్సాహ అభినయసూచకంగా 'నమస్తే నమస్తే' అంటూ చేతులు ఎగరేశాడు స్టూడియోలోంచే వస్తున్న ఓ కారుని చూసి.

ఆ కారులో ఓ ప్రొడ్యూసరున్నాడు. అతని చేతులో పలుకుబడి, దాని క్రింద స్టార్ వాల్యూగల హీరో హీరోయిన్ విలన్‌లూ ఉన్నారు.

వాళ్ళలో ఏ ముగ్గురి - కనీసం ఏ ఇద్దరి లేదా ఏ ఒకరి సంతకం ఉన్న కాంట్రాక్టు సంపాదించినా, డిస్ట్రిబ్యూటరు సులభంగా పెట్టుబడి పెడతాడు. పెట్టుబడి మినహా ఉత్సాహం, ఉబలాటం, ఉద్రేకం మొదలైన ఇతర హంగులన్నీ ఉన్న జూప్రా గారికి హఠాత్తుగా ఈ ఊహ తోచింది. గిరాకీ ఉన్న 'స్టార్స్' సులభంగా దొరకరు. చేత డబ్బులేనప్పుడు కాస్త పలుకుబడి ఉన్నవాళ్ల సిఫార్సులు కావాలి. ఆ క్షణానికి ఇంకో జూప్రాకి కూడా అలాటి ఊహే తోచినట్లు ఈయనకి తెలిసింది. అతనాడు ఈ పెద్ద ప్రొడ్యూసర్ని బ్రతిమాలి బామాలి సిఫార్సు సంపాదించడానికి శపథం పట్టి, ఆయన ఇంటిదగ్గర కాసుకు కూర్చున్నాడట. అందుకని, ఈయన్ని దార్లోనే అటకాయించి, ఆ సిఫార్సు వరం ఇస్తానని ఒట్టేయించుకోవడానికి ఈయన తహ తహలాడుతున్నాడు. స్టూడియోలోనే చూచాడు గాని, అక్కడ ఇంకా నలుగు రున్నందువల్ల, ఆలోచించి, కొంచెం ఇవతలగా దారి కాశాడు.

కారు ఆగింది. "నమస్తే" అన్నాడు జూప్రా మళ్ళా - తనకోసం కారు ఆపినందుకు మురిసిపోతూ. కారులో ఆయన ఊహలు మరో పంథాలో నడుస్తున్నాయి.

కారు ఆపి డ్రైవరు పరిగెత్తాడు వెనక్కి. కారులోనివారు కూర్చునే నవరసాలూ అభినయించేస్తున్నారు.

"మీతో ఒక అర్జెంటు సంగతి మనవి చెయ్యాలి" అంటూ పాఠం మొదలుపెట్టాడు జూప్రా కారులోకి తలదూర్చి...

"... అన్నీ విచిత్రమైన, విశిష్టమైన కారెక్టర్సండి. బాక్సాఫీస్ హిట్ కావడం గారంటీ... మీరు ఆ యిద్దర్నీ గనక ఒప్పించి కాంట్రాక్టు రాయిస్తారా... మేలు మరిచిపోను... మీరు చెబితే వాళ్ళు కాదనరు..."

కారులో ఆయన వినేస్థితిలో లేడు. అద్దంలోంచి వెనక్కి చూస్తున్నాడు. 'ఊ' కొడుతూనే. ఉండుండి హఠాత్తుగా తలవంచి ఆలోచన అభినయిస్తున్నాడు.

జూప్రా ఆత్రుతగా చూస్తున్నాడు, 'పండా కాయా' అని.

"చూడండి. ఓ ఉపకారం చేస్తారూ?" అన్నాడు కారులో ఆయన, మళ్ళా ఓసారి వెనక్కి చూసి.

జూప్రా ఎగిరి గంతేసి 'ఎంత మాట!' అన్నాడు రెండుసార్లు. అవశ్యం చెప్పండి అన్నాడు.

"ఏం లేదు ఒక్క సిగరెట్టు వుంటే అర్జంటుగా ఇవ్వండి. మా డ్రైవరు ఇంకా రావటం లేదు."

జూప్రా కొయ్యబారి పోయాడు. సిగరెట్లు తన దగ్గిర లేవన్న సంగతి గుర్తుకొచ్చి నీరుగారిపోయాడు.

ఒక్క సిగరెట్ మీద ఆధారపడి వుంది తన అదృష్టం అంతా. వెనక్కి తిరిగి రెండడుగులు వేశాడు. నాలుగడుగులు అవతల నించున్న ఆనందం, 'ఏదో గిరాకీ' అనుకున్నాడు. "సినేరియో చూపించమన్నారాండి?" అంటూ దస్త్రం విప్పబోయాడు ఆశగా.

"సినేరియా కాదు నా బొంద. సిగరెట్టుంటే తగలెయ్యండి. మీరూ, మీ వెధవ సినేరియోలూనూ" అన్నాడు జూప్రా వుద్రేకంతో వణికిపోతూ.

"మీరిలా అంటారనుకో లేదండి. అసలు చూడకుండానే వెధవా బోడీ అని పేర్లు పెడితే ఎలా?... అన్నీ విశిష్టమైన పాత్రలు, చక్కటి మెలోడ్రామా వుందండి."

"సిగరెట్టండీ! సిగరెట్టుందా? కొంపలు మునిగిపోతున్నాయి, ఆయన అసలే తిక్క మనిషి" అన్నాడు జూప్రా మండిపడుతూ.

"సిగరెట్టు లేదండి, ఐ మీన్ అయిపోయాయి. యిందాకే ఒకటుంటే..."

జుట్టు పీకేసుకోవాలని జూప్రా హృదయం ఘోషించింది. ఒక్క సిగరెట్టు లేక తన సముజ్వల భవిష్యత్తు చల్లారిపోతుంది. సిగరొట్టోయ్ అనుకున్నాడు పళ్ళు గిట్ట కరుచుకుని. ఆ డ్రైవరు ఈలోగా తెచ్చేస్తే తన అవసరం ఉండదు. కారు వెళ్ళిపోతుంది. తన ఛాన్స్ పోతుంది.

ఇంకో రెండడుగుల అవతల ఉన్న వరహాలు వంక చూశాడు.

వరహాలు బీడీ కాలుస్తున్నాడు సాలోచనగా.

విధి దుర్విధీ, గతి దుర్గతీ గిణం తధీగిణాం అనుకొని, మతి దాదాపు పోగొట్టుకొని

జూప్రా మళ్ళా కారువంక తిరిగాడు. బిక్క మొహం పెట్టిన డ్రైవరు కారు స్టార్టు చేస్తున్నాడు. లోపలనున్న ప్రొడ్యూసరుగారి కోపంతో కారు భగ్గున మండుతోంది.

"ఆ ఇద్దరికీ చెప్పి ఒప్పిస్తారుగా... మిమ్మల్నే నమ్ముకున్నాను" అన్నాడు జూప్రా.

"అబ్బే! అదెక్కడ కుదురుతుందండీ! డబ్బుతో పని. మీరే చూసుకోండి" అని జవాబొచ్చింది.

జూప్రా 'ఐసీ' అనుకున్నాడు. అతనికి వైరాగ్యం వచ్చేస్తోంది.

అవతల విచారంగా నిల్చున్న ఆనందం ఇంకొక్క ప్రయత్నం చేశాడు. "చూశారూ, మంచి క్యారెక్టర్స్ చూపిస్తే డబ్బు లేకపోయినా కొండమీద కోతులు దిగొస్తాయండి. నా దగ్గిర అలాంటి ఎరలు అద్భుతమైనవి..."

"అబ్బాయ్, లాభం లేదు. అదేం కుదరదు. ఇది డబ్బుతో పని. యింకెక్కడైనా చూసుకో" అన్నాడు జూప్రా. అని విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు.

ఆనందరావుకి ఏడుపు రాబోయింది. అవతల దమ్మిడీ అంత మొహం చేసుకు నిల్చున్న వరహాలు నెమ్మదిగా భయంతో సమీపించాడు.

"బాబూ... ఎల్దారా సూటింగ్‌కి. ఆళ్ళు మళ్ళా ఇంకెవళ్ళనైనా తీసుకుంటారేమో" అన్నాడు.

"నువ్వెళ్ళవోయ్ నా ప్రాణం తియ్యక. ఇది డబ్బుతో పని. ఎవణ్ణి పడితే వాణ్ణి తీసుకోరు. నువ్వే పోయి చూసుకో" అన్నాడు ఆనందం మహాదురుసుగా.

వరహాలుకి ఏం పాలుపోలేదు. ఎటూ కాలాడలేదు. అంత లావు అంత పొడుగు మనిషి బిక్క చచ్చిపోయి గోళ్ళు కొరుక్కుంటూ నిలబడిపోయాడు. కదిలినా మానినా ఆనందానికి ఇంకా కోపం వస్తుందని భయం.

సిగ్గుతో అభిమానంతో కుమిలిపోతూ ఉన్న ఆనందరావుకు, మామూలుగానే కోపం వచ్చేసింది. అతన్ని ఓదార్చడానికి–

"ఫోవయ్యా ఫో... నా దగ్గిరెందుకు భయం? ఇక్కడ ఎవరికెవరవుతారు? ఈ లోకంలో దయకీ ప్రేమకీ తావులేదు. నీ దారి నీదే. పతివ్రత వేషాలెయ్యకు. నాకు ఒళ్ళుమంట" అన్నాడు.

వరహాలు దీనంగా ఒకసారి చూసి, తల వంచుకుని నెమ్మదిగా సెట్స్‌వేపు బయల్దేరాడు. చెట్టుమీద కాకి ఆనందంమీద రెట్టవేసింది. తలపైకెత్తి చూశాడు ఆనందం. నలభైరెండు వాద్యాల నౌషద్ సంగీతం చెవిలో హోరెత్తింది. చక్కని సన్నివేశం చిత్రించవచ్చు ననుకున్నాడు.

తల వంచుకు వెళ్ళిపోతున్న వరహాలు, చక్కని హీరోయిన్ కావచ్చు.

ఆనందరావు ఆ సన్నివేశానికి నాయకత్వం వహించవచ్చు...

ప్రేమ బెడిసికొట్టిన సందర్భం అన్నమాట... "ఫో ఫో... నా దగ్గర నీకు భయమెందుకు? ఈ లోకంలో దయకీ ప్రేమకీ తావులేదు. నీ దారి నీదే, పతివ్రత వేషాలెయ్యక అవతలికి ఫో" అంటాడు హీరో.

పరిదీనవదన అయిన సుందరి తల వంచుకుని, దుఃఖపడుతూ నెమ్మదిగా వెళ్ళిపోతుంది. నలభైరెండు వాద్యాల సంగీతం భూనభాలని అదరకొట్టేస్తుంది. గుండె

రాయి చేసుకున్న హీరో ఆనందరావు, ప్రపంచాన్ని చూడలేక ఠపీమని తలపైకెత్తి ఆకాశం వంక చూస్తాడు. డిస్టెంట్ లాంగ్ షాట్...

గాజుల గలగలలు వినబడగానే, ఆనందరావు సినీలోకంలోంచి భూలోకంలోకి దిగి వచ్చాడు.

వర్ధమాన తార ఒకామె కంటె కానిందే. ఆనందానికి తెలిసిన అమ్మాయే. 'సుబ్బులూ' అని పిలుస్తాడు. "కాదు, కామినీ అనాలి" అంటుంది నవ్వుతూ.

"ఏమిటి, చెట్టుకొమ్మల వంక అంత శ్రద్ధగా చూస్తున్నారు? ఛాన్సు యివ్వకపోతే ఈ కొమ్మకి వురేసుకుంటానని ప్రొడ్యూసర్లని బెదిరిద్దామనా?" అంది కామిని.

"తాడు కొనడానికి డబ్బెక్కడ లేను?... నేను గొప్పవాణ్ణయేలోగా నువ్వు పెద్దస్టార్‌వి అయిపోతే, ఈ చెట్టెక్కి దూకేసి..."

"అయితే విల్లూ గట్రా రాసి సిద్ధపరచుకోండి. నెల తిరిగేసరికి నేను మీ రన్నింతదాన్నీ అవుతాను. నాకు అమ్మమ్మ దొరికింది. ఒట్టు" అంది.

"ఎప్పుడూ? ఎలా? ఎక్కడా?" అన్నాడు ఆనందం కళ్ళు పెద్దవిచేసి.

"ఈ ఊళ్ళోనే లెండి. ఇంక చూస్కోండి, అదృష్టం ఎలా తిరుగుతుందో" అన్నది కామిని.

అమ్మమ్మ గార్డియన్‌గా వున్న వాళ్ళందరికీ అదృష్టం చప్పున పడుతుందనీ, అతి త్వరగా తారాపథంలో కారెక్కి ఊరేగవచ్చుననీ ఆ పిల్ల శ్రేయోభిలాషి ఎవరో గట్టిగా నచ్చజెప్పి, అందుకు ప్రత్యక్ష నిదర్శనాలు చూపించాడు.

కామినికి ఆ బాపతు బంధువు లెవరూ లేరు. వుంటే, సిరి వస్తుందని ఆశ. అందుకని వెతికి వెతికి, మనవరాళ్ళూ గట్రా లేక అవస్థపడుతున్న ఓ అమ్మమ్మని మాట్లాడి కుదుర్చుకుంది.

"ఊహ మంచిదే" అన్నాడు ఆనందరావు మందహాసం చేస్తూ. చూసి చూసి గట్టిగా నవ్వి హేళన చేయడానికి మనసొప్పలేదు అతనికి.

"అమాయకత్వంవల్ల నీ అందం మరింత శోభిస్తోంది సుబ్బులూ" అన్నాడు కాస్త ఆగి.

"మీరు బలేగా మాట్లాడతారు. ఇక్కడ వర్ణించకపోతే, అవన్నీ డైలాగులుగా రాసి ఎవరికన్నా చూపించరాదూ?" అంటూ కిలకిల నవ్వింది కామిని.

"నువ్వు బలేగా నటిస్తావు– లోపల నకనక ఆకలేస్తున్నా ఎంత కులాసాగా వున్నావు!"

"మీకేమన్నా ఆకలేస్తుందా చెప్పండి. డబ్బు లిస్తా" అంటూనే రాంటెనున్న బొందుసంచి తీసింది కామిని.

"అదేవిటి సుబ్బులూ? పల్లెటూరి సంచీ నువ్వూను."

"ఓస్...ఫాషనుగా తిరిగేవాళ్ళు పట్టుకు తిరిగే ఎరకల బుట్టల వాటికేం తీసిపోదు లెండి! ఎంత కావాలి చెప్పండి. నా దగ్గర అరణాలున్నాయి" అంది.

"అబ్బే! నాకేం వద్దు, ఊరికేనే అన్నా."

"పోవయ్యా! నా దగ్గర మొహమాటం ఏమిటి? బేడ తీసుకుని కాఫీ తాగు... కష్టార్జితంలే. అన్యాయం డబ్బు కాదు" అంది కామిని

ఆనందం ఆమె వంక చూశాడు. కామిని కళ్ళు సూటిగా వాడిగా నిష్కల్మషంగా అతని వంక చూశాయి.

పక్కన నవ్వింది. "మీరు చాలా మంచివారు. నేను పెద్ద స్టారునై, చాలా డబ్బు సంపాదిస్తే..." అంటూ బేడ అతని జేబులో పడేసి చరచర నడిచి వెళ్ళిపోయింది, కామినీ కుమారి.

"సుబ్బు లిచ్చిన డబ్బులు..." సినిమా కథకి చక్కని పేరు. మంచి కథ అల్లవచ్చు. చక్కని సినేరియో రాయొచ్చు. బ్రహ్మాండమైన పిక్చరు తియ్యొచ్చు. ఆనందరావుకి మతిపోయింది. అర్జెంటుగా సినిమా తియ్యాలనుకున్నాడు. అంతకన్న ముందు కథ రాయాలిగా! సినేరియో, పాట స్టూడియో కాంటీన్‌కి వెళ్ళి కాఫీ తాగేశాడు గబగబ.

☆ ☆ ☆

గబగబ హుషారుగా తిరిగేసి ఇట్టే రూపాయి అప్పు సంపాదించాడు. దస్తా కాగితాలు; పెట్టె సిగరెట్లు కొనుక్కొని ఇంటికి బయలుదేరాడు. సందు మొగలో కిళ్ళీకొట్టు బడ్డీకి బాకీ అర్ధరూపాయి చెల్లించి, స్వేచ్ఛగా గాలి పీల్చి, చకచక గదికి వెళ్ళి కథ రాయడం మొదలుపెట్టి సాయంత్రం దీపాలవేళకి ముగించి అవతల పారేశాడు.

☆ ☆ ☆

ఇంటాయన విశ్వనాథంగారు తొంగి చూశాడు. "ఏమిటి బాబూ, చెడ రాసేస్తున్నావు?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"కథండీ, అద్భుతమైన కథ! అత్యద్భుతమైన పాత్రలండి... చూస్తారా, చెప్పనా..." అన్నాడు ఆనందరావు.

"నా కెందుకోయ్! ఏనాడూ వాటి జోలికి పోనివాణ్ణి. నా సిఫార్సు ఇచ్చావా?"

"లేదండి – పొద్దున ఒక కథ పట్టుకు బయలుదేరాను. దారిలో ఇది తోచింది. సరే ఇది రాసి చూపిద్దామని వెనక్కొచ్చేశా" అన్నాడు ఆనందం.

విశ్వనాథంగారు నవ్వి వెళ్ళిపోయారు.

ఆనందం తల దువ్వుకుని, కాగితాలు చేతపట్టుకుని బయలుదేరాడు.

గంటలో గబగబ తిరిగొచ్చాడు. అతను కలుసుకున్న ఆసామి విచారం వెలిబుచ్చాడు. ఆర్నెల్ల తరువాత కనబడితే తప్పకుండా ఆలోచిస్తానని హామీ ఇచ్చాడు. అప్పటికే కాస్త కాఫీ కూడ యిచ్చాడు. నాయనా! ... ఆయన వ్యాపారదక్షుడు కాడు... కాని వాళ్ళకివి రోజులు కావు.

ఆయనమీద కొండంత ఆశ పెట్టుకు వెళ్ళిన ఆనందరావు బోలెడు జాలిపడి కన్నీరు కారుస్తూ ఇంటికే చక్కా వచ్చి, సిఫార్సుత్తరం ఇచ్చిన విశ్వనాథంగారికే ఆ ముక్క కాస్తాచెప్పి తలవాల్చి నిల్చున్నాడు.

"ఫరవాలేదు లేవోయ్, నేను కనుక్కుంటాలే... నాకు ఈ ఫీల్డుతో ప్రమేయం లేకపోయినా, తెలిసినవాళ్ళు కొందరున్నారు. కనుక్కుంటాలే, భయపడకు" అన్నాడాయన.

☆ ☆ ☆

ఆనందరావు గుమ్మంలో కొచ్చేసరికి వరహాలు కనబడ్డాడు. మెట్ల దగ్గర నిల్చున్నాడు విచారంగా మీసాలు దువ్వుకుంటూ.

ఆనందానికి తనమీద కలిగిన జాలి యావత్తూ వాత్సల్యం అయిపోయి, వరహాలు మీదికి మళ్ళింది.

"ఏం వరహాలూ, అలా ఉన్నావ్? దా, లోపలికి. వేషం ఇవ్వలేదా?" అన్నాడు ఆప్యాయంగా.

ఆనందం కోపం తగ్గినందుకు వరహాలు మురిసిపోయి లోపలికొచ్చాడు.

"లేదు బాబూ, దొంగలసీను సూటింగయిందండి. రౌడీ యేసం అసలు నేదన్నారు. పోనీ దొంగోడి యేసమేనా ఇమ్మంటే నేదు పొమ్మన్నారండి! కావలిస్తే లావుపాటి పోలీసోడి రో లుచ్చుకోమన్నారండి."

"ఏడవకపోయారు! లావుకాపోతే, సన్నపాటి వాడి వేషం నీకెలా యిస్తారు?" అన్నా డానందం నవ్వుతూ.

"అసలది కాదండి. దొంగోడి యేసం అయితే డెలాగు లేకపోయినా కొంత యాక్సన్ సెయ్యొచ్చు. ఇదేటేది బొమ్మలా నిల్చునేది? అది సరే. యేసం లేకపోవడం సాలక యేలాకోలం గూడా ఆడారండి. నేనంట... లావంటా..."

"కాదు మరీ" అన్నాడు ఆనందరావు నవ్వుతూ.

"మరంటా...నాకు దొంగోడి యేసం ఇత్తే జైలు సెట్టింగు అసలే పట్టదంట."

"పోన్లే అదే పోయిరి. ఇలాటి వాటికి ఖాతరు చెయ్యకు. నీకు మంచి వేషం నేనిప్పిస్తా" అన్నాడు ఆనందం.

"నాకు రౌడీ యేసం కావాలి. మంచో డన్నమాట. దారంట ఎల్లే ఓ యాడపడుచుని నలుగురు ఎదవ నాయాళ్ళు అల్లరి పెడతారనుకో..."

"మరే, మరే, అప్పుడు నువ్వు వాళ్ళని చావగొడతావు."

"అద్గదీ... మళ్ళా సూత్తానికి నేను రౌడీలాగే ఉంటా..."

"అలాగే ఉందుగాని, తందుగాని...పద, అలా వెళ్ళొద్దాం" అన్నా డానందం.

☆ ☆ ☆

రోడ్లని అరగతీసే వాహనాలకి సర్కారువారు పన్ను వసూలు చేస్తారట. ఆనందం వాహనం అకుజోళ్ళు. సినిమా కంపెనీలూ, డైరెక్టరూ, నటీనటులూ ఉండే రోడ్ల వెంట తిరిగి తిరిగి అరిగిపోవడంతోపాటు కొన్ని రోడ్లను అరగతీశాయి! గవర్నమెంటువారిది గమనించలేదు. గమనిస్తే చాలామందికి జరిమానా వేసి, పోషించవలసి వస్తుందిగదా అని. లావుపాటి వరహాలు అలాగే రౌడీ వేషం కోసం రొప్పుతూ తిరిగి తిరిగి అలిసిపోతున్నాడు.

ఆనందం అద్దెకున్న ఇంటాయన విశ్వనాథంగారు కూడా, ఆనందానికి సహాయం చేయడం కోసం పాపం ముప్పూటలా పని కలిగించుకుని ప్రదక్షిణత్రయం సాగిస్తున్నారు. 'సినిమా ఫీల్డు మంచిదేస్మీ' అన్న ఊహ కలిగిందాయనకి క్రమంగా.

☆ ☆ ☆

హఠాత్తుగా ఒక రోజున ఆనందరావు ముఖం చాలారోజులు తరవాత తొలిసారిగా ఆనందపూరితం అయిపోయింది. ఒకానొక రోజున స్టూడియో చెట్లక్రింద అతన్ని అక్కర్లేదు, పొమ్మన్న చిన్నసైజు ప్రొడ్యూసరుకే అర్జంటుగా కథ కావలసొచ్చి ఆనందరావుది తీసుకున్నాడు.

ఆనందరావు పరమానందరావయిపోయి, కొంతసేపు అలాగేవుండి, మళ్ళా మానేసి యథాస్థితికి వచ్చాడు.

ఈ ప్రొడ్యూసరికి ఇంకో ఆసామి అన్నివిధాలా అడ్డొస్తూ, ఒస్తూ, ఒకసారి పరాభవంచేసి అవమానించాడట. అపుడు అతగాణ్ణి ఇతగాడు పబ్లిక్కున అవమానించి శాస్తి చేయదలచాడట.

వరహాలుని పిలిపించాడు. "వేషం ఇస్తా. ఫలానావాణ్ణి పబ్లీకున తంతావా?" అన్నాడు.

"శ.శ-ఎందుకు? నా వల్లగాదు, అలాటి యెదవ పనులు" అన్నాడు వరహాలు.

జాప్రొగారి ప్రయత్నాలు కలిసిరాలేదు. కిరాయికి రౌడీల్ని వాడుకోవడం అంటే ఆయనకి భయం. ఆలోచించుకోమన్నాడు. వరహాలు ఆలోచించి అదే జవాబిచ్చాడు.

కథ ఈ దశలో ఉండగా జాప్రొగారికి ఆనందరావు తటస్థపడ్డాడు. ఆనందం ఊం అంటే వరహాలు సై అంటాడని ఆయనకి తెలిసింది. ఆనందం కథ సినిమా తీస్తానంటే, ఆనందం ఊం అంటాడని బాగా తెలుసు.

కాని, తీరా ఆనందాన్ని పిలిచి, కథ తీసుకుంటానని ప్రకటన చేసి, అసలు సంగతి చెప్పేసరికి అతను ససేమిరా అలా కుదరదనగలిసాడు.

"అతను వట్టి వెర్రిబాగులాడండి గోవంటివాడు. మధ్యన అతన్నెందుకు ఇలాటిదాంట్లో దింపడం" అన్నాడు.

జాప్రొ శతవిధాలా బ్రతిమిలాడాడు. వరహాలు ఖూనీలేం చెయ్యక్కర్లేదన్నాడు. ఊరికే వాడి ఒంటిమీద చెయ్యేసి అవమానిస్తే చాలన్నాడు. ఆపైన ఏమైనా వస్తే తన ప్రాణం అడ్డొడ్డుతా నన్నాడు. చేతి కొచ్చిన అవకాశం చెడనాడుకో వద్దని కూడా ఆనందాన్ని హెచ్చరించాడు. ఫిలింఫీల్డు చరిత్రలో ఇటువంటి పనికి ఇదే తొలిసారి కా దన్నాడు.

ఆనందరావు మెల్లగా, మెల్లి మెల్లిగా కరిగిపోయాడు. "సరే చూదాం" అన్నాడు.

అవతల గదిలోనే వరహాలున్నాడు. ఆనందం అక్కడికి వెళ్ళేసరికి పాతికేళ్ళ కుర్రాడొకడు వరహాలుని "అసిస్టెంట్ డైరెక్షన్" చేసేసి నానా అవస్థా పెట్టేస్తున్నాడు. రేయాన్ లాగు, డెకరాన్ స్లాక్ షర్టు తొడుక్కున్నాడు ఆ కుర్రాడు. ఖరీదైన చలవ కళ్ళజోడు తగిలించడంతో 'డైరెక్టోరియల్ లైను'కి అర్హత సంపాదించేసుకున్నాడు.

వరహాలు మీసాలు రౌడీ వేషానికి చాలవని అతనాడు డబాయిస్తున్నాడు.

ఈ రకంవాళ్ళు చాలా మందిని ఆనందం ఎరుగును. ఉబలాటంతోపాటు, ఖరీదైన గుడ్డలు కూడా ఉంటే, సినిమా కథా రచన దగ్గర్నించి, ఫిలింప్రింట్లు తియ్యడం వరకూ అన్నీ తెలిసినట్టేనట.

"వరహాలు, మాట" అన్నాడు ఆనందం.

"రిహార్సల్సు జరుగుతున్నాయి; ఇప్పుడు వీల్లేదు" అన్నాడు అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్.

"నువ్వు డైరెక్షన్ చెయ్యడం నేర్చుకోవడానికి అతగాడే దొరికాడా?... పంపించు" అన్నాడు జూప్రా, ఆ గది గుమ్మంలోకి వచ్చి.

అసిస్టెంట్ డైరెక్టర్ 'స్టయిలిష్‌గా వెధవ మొహం' వేసి, 'అల్ రైట్ కట్' అని గొణుక్కున్నాడు.

ఆనందరావు వరహాలు చెయ్యి పట్టుకుని పెరటి వేపున ఉన్న చెట్టు దగ్గరికి తీసుకెళ్ళాడు.

రెండు నిముషాలసేపు కర్తవ్యం తేల్చుకోలేక అవస్థ పడ్డాడు ఆనందరావు. వరహాలు తన మాట వింటాడు. గోతిలో దూకమంటే కళ్ళుమూసుకు దూకేస్తాడు. అలా దూకితే ఇప్పుడు తనకి లాభం, వరహాలుకి దెబ్బ తగలొచ్చు. తగుల్తుంది. అప్పుడు తను ఆదుకోలేడు. అమాయకుణ్ణి ఇలా వాడుకోవచ్చునా అని బాధపడ్డాడు-ఆనందం. మార్గాంతరం లేనప్పుడు వాడుకోక తప్పదు. దీనివల్ల తనూ, తనవల్ల అతనూ కూడా బాగుపడతారు.

ఉత్తిది. వఠ్ఠి అబద్ధం. మోసం. తను టోకరా తింటున్నాడు. తింటూ, తింటూ ఆ సంగతి తెలుసుకుంటూ వరహాలుకి టోకరా తినిపిస్తున్నాడు.

"ఏటి బాబూ, ఆలోచిస్తున్నారు?" అన్నాడు వరహాలు ఉండబట్టలేక.

అక్కడితో ఆనందం ఆలోచనలు అంతమయ్యాయి. మంచో చెడ్డో, ఏమయినా సరే అని తెగించాడు.

"చూడు వరహాలూ, నువ్వు రేపు ఫలానావాణ్ణి స్టూడియోలో తన్నాలి. ఎందుకని అడక్కు..."

"ఎందుకు బాబూ ఊరికినే తన్నడం? ప్రొడ్యూసరుగారు కూడా ఇందాకా ఇదే సెప్పారు."

వరహాలుకు నచ్చజెప్పడానికి అట్టేసేపు పట్టలేదు ఆనందానికి.

"చూడు వరహాలూ! నేను చెప్పిన మనిషి మంచివాడు కాదు. ఆడపిల్లల్ని నానా అవస్థలూ పెడుతున్నాడు. నువ్వు కనుక ఇప్పుడు 'మంచిరౌడీలా' వాణ్ణి తన్నితే, ఈ ప్రొడ్యూసరుగారు చూస్తే, వారికి నీ యాక్షన్ సంగతి యిట్టే తెలిసిపోతుంది. అప్పుడు నీకు యిట్టే వేషం దొరుకుతుంది. చూసుకో మరి" అన్నాడు గంభీరంగా.

వరహాలుకి ఆనందం చెప్పిన మాటల్లో రెండు పాయింట్లు బుర్రకెక్కాయి.

"తన్నినప్పుడు జాగర్త సుమీ! నువ్వు ఆడవాళ్ళను అల్లరి పెడుతున్నావుటగా అందుకు తంతున్నాను అని చచ్చినా అనకూడదు. ఇంకేదేనా వంకపెట్టి తన్నాలి. తెలిసిందా?" అని హెచ్చరించాడు ఆనందం.

వరహాలు తల ఊపాడు. కథ ఎలా నడపాలో కూడా మప్పి పంపాడు ఆనందం.

☆ ☆ ☆

కథ సగం వరకూ సవ్యంగానే నడిచి, ఆపైన బెడిసికొట్టింది.

ఆనందం, అతన్ని ఆశపెట్టిన ప్రొడ్యూసరూ, అతని తైనాతీలూ కబుర్లాడుతూ ఉండగా, తన్నబడవలసిన ఆసామి సిగరెట్టు కాలుస్తూ, ఆలోచిస్తూ ఆ పక్కగానే నడుస్తున్నాడు. ఆ పక్కగానే కాసుకున్న వరహాలు అడ్డుపడి తనకి రౌడీవేషం ఇచ్చే

విషయం ఏమైందన్నాడు. ఆయన నవ్వి ఊరుకున్నాడు. ఆనందం దగ్గిర తరిఫీదైవచ్చిన వరహాలు రెట్టించాడు. ఆయన విసుక్కున్నాడు.

"ఏటయ్యో. ఇత్తాను ఇవ్వను అని సెప్పరాదూ? ఇసుక్కోవడం ఎందుకు? ఎవడి గొప్పాడిదే. నీ గొప్ప నీ యింటికాడే. జాగర్త మరి!" అన్నాడు.

ఆయన మరింత విసుక్కున్నాడు.

"జాగర్త గీగర్త అంటున్నావు. ఏం గిరాకీ? ఏం చేస్తావు? తంతావా పెద్ద? ఒళ్ళు జాగర్త!" అన్నాడు.

"తన్నడం ఏం బెమ్మయిద్దె అనుకున్నా వేటయ్యా? ఇదిగో తంతున్నా ఏం చేత్తావేటి?" అంటూనే వరహాలు ఒక్క చెంపకాయ వేశాడు.

జరగాల్సినంత రభసా జరిగింది. ఆయన తిరుగు దెబ్బ కొట్టాడు. నలుగుర్నీ పిలిచాడు. వచ్చినవాళ్ళు వరహాల్ని హడలేసి, చెంపలు వాయగొట్టి బయటికి నెట్టించారు.

వరహాలు బిక్కచచ్చిపోయాడు. కంట నీరు తిరిగింది. వాచిన చెంపలు అరచేతులతో ఒత్తుకుంటూ, కన్నీటి పొరలలోంచి ఆనందం ఉన్నవేపు దీనంగా చూశాడు.

అతని ప్రాణానికి ఎవరూ ఏమీ అడ్డడలేదు.

ఆనందం మొహం చెల్లక, ముందుకు వచ్చే ధైర్యం లేక, చెట్టు చాటున తలదాచుకున్నాడు... జూప్రాగారి మొహం ఓ మోస్తరుగా వికసించింది.

"కొంప మునగలేదుగా. ఎందు కలా ఇదౌతారు?" అన్నాడు ఆనందాన్ని చూసి.

"అబ్బెబ్బే, ఏం లేదండీ" అన్నాడు ఆనందం నవ్వు తెచ్చుకుని.

☆ ☆ ☆

ఆనందం తెచ్చి పెట్టుకున్న ఆ నవ్వు ఆ రోజు సాయంత్రం వరకూ జెలగలా పట్టుకు కూచుని ఠాప్‌మని రాలిపోయింది. ఆశపెట్టిన ప్రొడ్యూసరు, డబ్బుపెడతానని అతన్ని ఆశపెట్టిన డిస్ట్రిబ్యూటరు, 'నేను నటిస్తానని' మాట యిచ్చిన నటుడు, 'అలాగే' నన్న హీరోయిన్ గార్డియన్ కారులో వచ్చిన ఇంకో యిద్దరూ కలిసి ఆనందం మొహం ముందు అతని కథని తిరగేశారు, మరగేశారు, వాతలు పెట్టారు. కథలో కొందరిని చంపారు. చచ్చిన వాళ్ళని బ్రతికించారు. కొందరిని పుట్టించి, ఠపఠప చంపారు. చివరికి యావన్మందినీ మళ్ళీ ఆఖర్న బతికించారు.

"ఈ హీరోకి గిరాకీ లేదు. అవారా మార్కు హీరోలు ఉంటేనే, బాక్సాఫీస్ కోటని జయిస్తాం" అన్నాడు డిస్ట్రిబ్యూటరు.

"మరే! నా ఊహా అంతే" అన్నాడు నటుడు.

"అంతేనా?" అన్నాడు ప్రొడ్యూసరు, ఆనందంవంక తిరిగి – 'పాయింటే' అన్నాడు ఆనందం బాధగా.

"ఈ హీరోయిన్ ఏర్పాటు బాగులేదండి. ఖరీదైన కాస్ట్యూమ్ వేసుకోడానికి ఒక ఛాన్సుకూడా ఉన్నట్టులేదు" అన్నాడు హీరోయిన్ గార్డియన్.

"మరే! లేనట్టుంది. అయితేనేం, డ్రీం సీక్వెన్స్ పెడదాం" అన్నాడు ప్రొడ్యూసరు.

"ఏదో ఉద్ధరించినట్టు ఒక్క సీక్వెన్సేనా?"

"దానికేముంది నాలుగైదు పెడదాం. ఒకటి హీరో కల, ఇంకొకటి హీరోయిన్ కల, మరొకటి విలన్‌ది, నాలుగోది...."

"ఈ కథలో హీరో చివర్న చచ్చిపోవడం నాకు నచ్చలేదు" అన్నాడు నటుడు.

"దానివల్ల ఆ పాత్ర మరింత రాణిస్తుంది. ఒక లక్ష్యంకోసం త్యాగం..."

"నాన్సెన్స్! చివర్న చచ్చే హీరో రోల్సు ప్రిన్సిపుల్‌కి విరుద్ధం."

"పాయింటేనండి" అన్నాడు ఆనందం నీరసంగా.

☆ ☆ ☆

కథమీద కాన్ఫరెన్సు ముగిసింది. టెలిఫోనుమీద ఓ కవి వచ్చాడు.

స్థూలంగా కథ చెప్పి హీరో హీరోయిన్‌లను ఎలా అంతం చెయ్యాలో 'పెద్దలు' ఖరారు చేసేలోగా, మూడు వంతులు కథ సవివరంగా తయారు చేయవలసిందని ఒప్పగించారు.

"మరి నేనో?" అన్నాడు ఆనందరావు.

"తరవాత మాట్లాడదాం, ఉండ"మన్నాడు ప్రొడ్యూసరుగారు.

అంతా వెళ్ళిపోయిన తరవాత, 'అమ్మయ్య!' అన్నాడు. ఆర్నెల్లలో తను ఇంకో సినిమా తీయదలచాననీ, అప్పుడు గనక ఆనందరావు కనబడితే తప్పకుండా ఎంకరేజ్ చేస్తాననీ మాట ఇచ్చాడు.

"ఈ కథో?" అన్నాడు ఆనందం.

"ఏ కథ? ఇప్పుడు తయారైనది నీదికాదుగా, అది మేమంతా నిర్మించాం... ఇది డబ్బుతో పని. మీరు బాధపడతారని. మేం సాహసించి ఏమీ చెయ్యలేం" అన్నాడు ప్రొడ్యూసరుగారు.

"పాయింటే" అన్నాడు ఆనందరావు. అతనికి ఈసారి బాగా ఏడుపు రాలేదు, పాయింటు తెలుసుకోగలిగాడు కాబట్టి. అయినా ఏడుపుకన్న చిరాకు, కోపం ఎక్కువ వచ్చాయి. ఒకరకం రోత పుట్టింది.

☆ ☆ ☆

"ఛీ" అనుకున్నాడు రోడ్డున పడిపోతూ. అలవాటుకొద్దీ, పరాకుగా ఇంకో సినిమా కంపెనీలోకి చొరబడ్డాడు.

"ఏం బాబూ?" అంటూ వరహాలు ఎదురవడంతో స్పృహ వచ్చింది. ఆనందానికి గుండె గతుక్కుమంది వరహాలు ఏమంటాడో, ఏంచేస్తాడోనని.

"అరికి నచ్చిందా బాబూ? యేసం ఇత్తారా మనకి?" అని అడిగాడు వరహాలు కొండంత ఆశతో.

ఒక క్షణం ఆశ్చర్యపడ్డాడు ఆనందం వరహాలు మంచి మనసు చూసి. ఆప్యాయంగా అతని భుజాన చెయ్యి వేసి, "రా వరహాలు, పోదాం పద - మన ఊరికి" అన్నాడు బయటకు నడుస్తూ.

"యేసం ఇవ్వమన్నారా?"

"ఇచ్చినా మనకొద్దు. మనవంటి వాళ్ళకి నీతీ జాతీ లేనిచోట చోటులేదు" అన్నాడు ఆనందం కసిగా.

వరహాలు విస్తుపోయి నిల్చున్నాడు.

"ఎవరుబాబూ, నువ్వేనా అంత చక్కనిమాట అన్నావు?"

ఆనందం తుళ్ళిపడి పక్కకి చూశాడు.

కామిని, ఆమె గార్డియన్ అమ్మమ్మ అక్కడ నిల్చున్నారు.

"సుబ్బులూ!" అన్నాడు ఆనందం.

"నా పేరు కామినీదేవి. అది సరేగాని, నువ్విప్పుడన్నమాట ఇంకెప్పుడూ అనబోకు. తెలిసిందా?" అంది కామిని.

"ఏం, మధ్య నీకేం?"

"నాకే కావాలి. నేను దీనిమీద ఆశపెట్టుకున్నాను. పదిమందికి అన్నంపెట్టే ఉపాధిని, పదిమంది నమ్ముకున్నదాన్ని ఎన్నడూ తిట్టకు. నువ్వు ఒరుగుతుందనుకున్న దేదో వచ్చి పడకపోతే, నోటి కొచ్చినట్టు... ఇదుగో, మీ వూరెళతానంటావు కదూ నిక్షేపంలా వెళ్ళు. వెళ్ళేముందు ఒకసారి నువ్వు అద్దెకున్న ఇంటి నెత్తిమీద ఏముందో చూడు" అనేసి చర చర వెళ్ళిపోయింది కామిని - వాళ్ళ 'అమ్మమ్మ' రెక్క పుచ్చుకుని 'రాపోదాం' అంటూ.

"సుబ్బులూ!" అన్నాడు ఆనందం....

☆ ☆ ☆

వరహాలు, ఆనందం తలవంచుకుని ఆలోచిస్తూ బయల్దేరారు.

సూర్యుడు అస్తమిస్తున్నాడు.

ఆనందం ఇంటికే వెళ్ళేసరికి, ఇంటాయన విశ్వనాథంగారు హడావుడిగా ఉన్నారు.

చూరుకి కొత్తబోర్డు వొకటి వేలాడతీసి వుంది.

ఇంటాయన పేరుకింద, సినిమా పరిశ్రమకి అక్కడ ఏమిచేసి పెట్టబడునో రాసి వుంది. అందులో కథలూ, పాటలూ రాసి పెట్టబడడం దగ్గరనుంచి నటించి పెట్టబడడం మొదలైన అనేక అంశాలు ఉన్నాయి. ఆయన ఫలానా ఫిలింలో బుక్ అయిన వైనంకూడా ఆ బోర్డులో ఇమిడ్చి ఉంది.

"ఏటి బాబూ ఈ బోడు యవ్వారం?" అన్నాడు వరహాలు కొంచెం ఆశ్చర్యంతో.

"సెరిబ్రల్ సినిమియా" అన్నాడు ఆనందం, ఆ బోర్డునే మళ్ళీ మళ్ళీ చదువుతూ. బుర్ర గిర్రున తిరిగింది...

"సూపర్ ఇంపోజ్. నుదురు క్లోజప్. అందులో గిర్రున తిరిగే రైలుచక్రాలు...కట్" అనుకున్నాడు ఆనందరావు.

☆ ☆ ☆

"వరహాలు!" అన్నాడు ఆనందం.

"బాబూ!"

"మనం ఊరి-కే వెళ్ళొద్దు."

"ఇక్కడే ఉండిపోదారా?"

"ఔను మరే! నాకు మళ్ళీ ఓ మంచి ఐడియా వచ్చింది. మళ్ళీ కథ రాస్తాను. ఓ ప్రొడ్యూసర్ చూస్తా నన్నాడు...."

"మరి నాకు యేసం ఇత్తాడా?"

"ఆ పూచీ నాది."

"యేసం అంటే రాడీ యేసం... మంచోడన్న మాట...."

"మరే, చూట్టానికి రాడీలా ఉంటాడు."

"అంతే, అంతే... ఓ పడుచు వొకత్తే తిన్నంగా ఎల్తావుంటుంది... అపుడేమో నలుగురు రాడీనాయాళ్ళు......"

★ ★ ★